

Hồi thứ bốn mươi hai

Giúp Khương Trạch Bày mưu Kế

Bỗng Âu Dương Tinh khẽ la lên :

- Trời ơi ! Chúng làm gì thế kia ?

À Liệt cũng nhìn theo. Tống nhị đã cỡi ảo Lý Cơ để hở ngược ra.

À Liệt ôm lấy lưng Âu Dương Tinh tựa hồ cũng muốn làm thế.

Âu Dương Tinh vội đẩy chàng ra khẽ hỏi :

- Người làm gì thế này ? Không định thu thập bọn chúng hay sao ?

À Liệt không phải có ý như vậy. Chàng dừng tay lại, nói khẽ vào tai cô :

- Vừa rồi cô đoán trúng đó. Chúng ta không nên đụng vào gã vì gã còn một tên đồng đảng... Nghe giọng lưỡi gã thì tên đồng đảng dường như võ công cao thâm khôn lường!

Âu Dương Tinh đặc ý cười nói :

- Ta đoán có sai đâu ?

Trong sảnh đường đôi nam nữ nổi lên tràng cười đậm đặng. Hai người chú ý nhìn vào thì thấy Lý Cơ đã ngồi lên đầu gối Tống nhị. Rồi thì không ngớt ỡng ẹo, làm nũng.

À Liệt nói :

- Thật đáng giết !

Âu Dương Tinh nói theo :

- Trên đời này lắm kẻ khẩu thị tâm phi, lên mặt đạo mạo mà trong bóng tối toan điều trộm chó bắt gà chẳng khiêng nề điều gì. Dĩ nhiên không phải ta nói người mà nhắc cho người trên đời rất nhiều nguy quân tử.

À Liệt lẳng lẳng không nói. Trong đầu ấp chàng hiện lên vẻ mặt cùng nụ cười của Lục phu nhân, lòng chàng không khỏi rạo rức, tự nhủ :

- Cô này nói đúng lắm ! Hôm đó ta không chịu được để mỹ sắc quyến rũ cùng Tô đại phu làm chuyện cầu thả. Giả tử chuyện đó mà lọt vào mắt người nào có liên quan đến Lục bang chúa thì tất trong lòng họ tất cũng nghi như ta lúc này. Họ cho ta là kẻ hiếu sắc ham dâm, chắm mút cả người đàn bà có chồng, dù chết đến trăm lần cũng không đủ để che hết tội lỗi.

Tâm tình chàng lúc này thật là thiều não. Chàng cảm thấy mình không đủ tư cách để phê phán con người ở trong sảnh đường, vì chính chàng cũng là kẻ phạm tội, mà tội chàng

e còn có phần nặng hơn Tống nhị.

Bống nghe Âu Dương Tinh nói :

- Gia gia ta thường khuyên dạy ta những điều này, ta tưởng lão nhân gia nói quá cỡ. Nhưng bây giờ thấy rõ sự tình mới biết lời cảnh cáo của lão nhân gia thật hữu lí.

À Liệt bống đưa ra câu hỏi rất sắc bén :

- Thế lệnh tôn không làm chuyện bại hoại hay sao ? Lão nhân gia bảo người đời đa số khẩu thị tâm phi, vậy lão nhân gia thì sao ? Lão có bịa chuyện bịp người bao giờ không ?

Âu Dương Tinh tức giận hỏi lại :

- Sao người lại nói đến gia gia ta ? Ta có gây chuyện với người đâu ?

À Liệt tự biết bản thân mình quá kịch liệt. Nhưng thực ra không phải chàng có ý công kích phụ thân cô. Chàng vội xin lỗi :

- Tại hạ có điều không phải và xin cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ chỉ có ý nhắc tới lời nói và việc làm của lệnh tôn để giúp mình giải quyết một vấn đề khó khăn mà thôi.

Lúc này trong sảnh đường đôi gian phụ âm phụ âm chặt lấy nhau cười đùa rộn rọc. Vì thế mà À Liệt cùng Âu Dương Tinh tạm thời không chú ý đến.

Âu Dương Tinh thấy thái độ À Liệt tỏ ra rất thành thực nên lửa giận đã tiêu tan quá nửa, cô hỏi :

- Người có vấn đề gì khó giải quyết ?

À Liệt búng bảo dạ :

- Vụ xấu xa của ta sao kể cho cô nghe được.

Chàng liền đáp cho xuôi chuyện :

- Tại hạ đang nghĩ đến chính mình cũng là người khẩu thị tâm phi.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Người làm sao ? Ta vẫn chưa thấy người mất khí phách của con người nghĩa hiệp. Thỉnh thoảng lại vì việc của kẻ khác mà không tiếc mình dấn thân vào nơi nguy hiểm. Ngoài ra người còn biết thủ lễ và ta càng khâm phục người về điểm này.

À Liệt lắc đầu nghĩ thầm :

- Ta đã xâm phạm vào người đàn bà có chủ thì đâu phải là hạng quân tử thủ lễ ? Hời ời

...

Âu Dương Tinh lại nói :

- Ta nghĩ rằng con người đã biết thủ lễ và trọng nghĩa là đủ đáng kính rồi.

Λ Liệt âm ừ đáp :

- Cô nương nói rất đúng.

Âu Dương Tinh nói :

- Cái đó không phải tự ta phát minh mà là do gia gia dạy bảo.

Λ Liệt nói :

- Nếu vậy lệnh tôn là một nhân vật rất thông tình đạt lý tất nhiều học vấn nữa.

Âu Dương Tinh không ngần ngại gì nói ngay :

- Cái đó đã hẳn ! Lão nhân gia chẳng có điều gì là không biết, nên người thiên hạ không dám gây sự với lão nhân gia.

Λ Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhưng điểm thứ nhất là Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam dám gây với lão nhân gia. Điểm thứ hai là cô nương không chịu tuân lời lão gia thỉnh thoảng lại lên đi chơi. Về hai điều này cô nương giải thích thế nào ?

Chàng nói những câu này bằng vẻ mặt nghiêm trang, giọng nói chàng chân thành khiến người nghe biết ngay chẳng phải chàng có ý công kích.

Âu Dương Tinh nhún vai đáp :

- Tăng lão Tam bản lĩnh rất cao minh, ta chịu thừa nhận điểm này. Nhưng nếu có gia tướng đi theo thì vị tất hẳn đã dám trêu vào ta. Bằng gia gia ta ở đây thì chắc hẳn sẽ còn sợ nữa.

Λ Liệt nói :

- Cái đó chưa chắc. Có khi lệnh tôn không chịu gây chuyện với hẳn.

Âu Dương Tinh gật đầu nói :

- Đại khái là như vậy, vì họ đều là những nhân vật oai danh chấn động võ lâm. Nếu xảy cuộc tương tranh thì đôi cạp tất có một con bị thương.

Λ Liệt lại hỏi :

- Thế còn cô thì sao ? Lệnh tôn không cai quản nổi cô ư ?

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Xưa nay ta làm việc gì là cứ ý mình. Trước kia thì không sao, nhưng bây giờ không khỏi có lúc nổi hận về việc mình đã làm. Nhưng ai bảo lão nhân gia cứ đóng cửa luyện công ?

Λ Liệt hỏi :

- Trong nhà cô còn có ai không ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Kể ra thì nhiều người, nhưng không ai hợp với ta. Ta còn kể mẩu và ba thằng em, nhưng ta không ưa họ.

À Liệt gật đầu nói :

- Té ra là thế.

Chàng chuyển động mục quang thấy Lý Cơ đã ngồi ngay người dậy, vạt áo trước ngực hãy còn trễ xuống.

Tống nhị chăm chú nhìn vào trước ngực mụ hỏi :

- Muội muội làm gì mà vội thế ?

Lý Cơ đáp :

- lát nữa Đầm đại gia tới đây để y trông thấy thì khó coi quá.

Tống Nhị nói :

- Cần cóc gì ? Y cũng thích món này. Hai con nha đầu của muội muội làm cho y mê mẩn tâm thần không muốn bỏ đi nữa. Y bảo hai con nha đầu đó tuyệt diệu hết chỗ nói. Ta cười y là anh chàng quê mùa lóa mắt trước ánh sáng kinh thành.

Lý Cơ nói :

- Sao nhị ca không thử xem có tốt không ?

Tống nhị nheo mắt, cười lẳng lơ hỏi :

- Tốt thì tốt rồi. Nhưng muội muội có chịu để ta thử chẳng ?

Lý Cơ thò tay ra chỉ vào mũi gã nói :

- Hừ ! Thử lòng một chút quả nhiên lộ nguyên hình. Nếu nhị gia dỡ trò khỉ với hai con nha đầu thì đối với muội muội ra làm sao ? Đối với Đầm Đại gia còn ra thế nào ?

Tống nhị trợn mắt lên hỏi lại :

- Hay lắm ! Muội muội muốn thay đổi món ăn phải không ? Con tiểu dâm phụ này bất cứ gã trai nào cũng muốn chớp.

Lý Cơ cười ngặt nghẹo. Thanh âm cực kỳ dâm dăng, chẳng úy kỵ chi hết.

Tống nhị hừ một tiếng rồi nói :

- Ta cùng Đầm lão đại nói to một tiếng, thay đổi nhau chơi.

Lý Cơ đang cười thì bên ngoài có tiếng ho hắng.

Tống nhị hỏi :

- Ai đó ! Có phải Đầm lão đại không ?

Một người bước vào. Thân thể gầy nhom, vào trạc tứ tuần. Mũi hần như mũi chim Ưng, còn đôi mắt xảo quyệt như mắt điều hâu.

Người này hành động mau lẹ, toàn thân đầy kinh lực, hần hỏi :

- Lão quý kia bây giờ ra làm sao ?

Hần vừa nói vừa đưa cặp mắt sắc bén nhìn vào trước ngực Lý Cơ chưa cài cúc hần. Hần quanh quẩn không muốn bỏ đi. Lý Cơ lại có ý cự quậy cho bộ ngực lộ thêm ra.

Tống Nhị cười ha hả nói :

- Còn sợ lão không khuất phục chăng ? Lão này há phải là người khó đối phó ?

Gã ngừng lại một chút xem chừng đối phương rất khoái Lý Cơ liền nói tiếp :

- Đằm Du huynh ! Tiểu đệ muốn ra ngoài một chút phiên lão ca tạm thời chiếu cố cho nương tử để khỏi xảy chuyện bất ngờ.

Đằm Du gật đầu đáp :

- Hiện chúng ta đã điều tra rất kỹ thị trấn này không có nhân vật võ lâm mà Khương gia trước nay không quen biết người giang hồ.

Vì thế chúng ta có thể thoải mái được. Nhưng bất luận thế nào cũng phải giữ nguyên tắc đừng kêu tên gọi họ để khỏi vì bất cẩn mà gây nên tai vạ.

Tống Nhị cười khanh khách nói :

- Tưởng hai người chúng ta ở đây thì dù có nhân vật giang hồ cũng chẳng đáng quan tâm. Có điều Đằm huynh đã nói, tiểu đệ cũng xin ghi nhớ.

Gã giơ tay từ biệt rảo bước đi ra. Gã vừa khoa chân bước qua cửa lớn, đột nhiên dừng ngay lại quay vào nói :

- Phải rồi ! Chúng ta không phải là hạng người mới bước chân vào chốn giang hồ. Vậ mà lão quý kia hiển nhiên đã té xỉu sao lại hồi tỉnh được ? Đó là một điều rất khả nghi, chúng ta quên chưa hỏi vặn lão.

Đằm Du trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chờ đến sáng mai sẽ hỏi lại. Cần phải cho lão nếm mùi đau khổ để biết đích xác vì lý do gì lão hồi tỉnh.

Tống Nhị đi rồi, Âu Dương Tinh để A Liệt ngắm ngàng giám thị Đằm Du. Còn cô đi theo dõi hành tung Tống Nhị.

Đằm Du chưa có động tác gì thì Lý Cơ đã đóng cửa sảnh đường lại lôi Đằm Du vào phòng.

A Liệt đã hiểu thế sự, chàng biết đôi nam nữ này sắp làm việc khó coi, nên trong phòng tuy có ánh đèn sáng chàng cũng không dòm trộm.

A Liệt đến bên cửa sổ chia một phần tinh thần nghe tiếng động trong phòng để xác định Đầm Du cùng Lý Cơ còn đủ đôi là không cần lưu ý đến bọn chúng làm gì.

Nhưng chàng cũng nghe thấy Lý Cơ đến dụ Đầm Du. Sau cùng mụ nói trắng với Đầm Du là đã bàn với Tống Nhị đổi bạn.

Đầm Du nghe nói vậy chịu liền.

A Liệt nghĩ thầm :

- Bọn này chỉ ham mùi khoái lạc. Chúng không còn biết lễ nghĩa liêm sỉ là gì. Giả tử Đầm Du không phải là đứa dâm tà thì dù Lý Cơ nói vậy hẳn cũng không chịu làm việc cầu thả mới đúng.

Đó là chỗ phân biệt kẻ thiện người ác, kẻ chính người tà. Nếu A Liệt chưa gặp kinh nghiệm thảm hại thì chàng cũng chẳng nghĩ tới vấn đề này.

Trong phòng vọng ra tiếng mưa gió dầm dề, nhưng A Liệt vẫn bình tĩnh ngồi yên, tâm trí không bị ảnh hưởng chút nào, vì chàng đã phát giác chuyện thứ dục như vậy cũng có ý vị gì chỉ thoả mãn mới kích thích trong một lúc mà thôi. Sau cuộc mây mưa nó khiến cho người ta hối hận trong lòng.

Cảm giác này khiến A Liệt đi vào một cảnh giới khác thường. Bất giác luồng chân khí từ huyết Đan điền nổi lên vận ra toàn thân khiến chàngng tự mãn, không bị ảnh hưởng vì ngoại cảnh. Thính giác và thần giác của chàng dường như hợp với xúc giác và khứu giác. Đột nhiên chàng cảm giác những động tĩnh chung quanh như mắt nhìn thấy rõ.

Chàng không biểu môn Kim đan thần công đã tiến bộ một bước dài. Thương hoa tiên đàm ngày trước phát sinh hiệu nghiệm khiến chàng luyện mau thành chân khí. Luồng chân khí này tuy có thể chống lại được với đao thương quyền chưởng đánh tới, nhưng đó chỉ là một lực lượng bên ngoài mà thôi.

Hiện giờ A Liệt đã bước vào lãnh vực khác. Luồng chân khí kết hợp với tâm trạng thành một thứ lực lượng nội ngoại đồng nhất. Đây là môn võ học thượng thừa tiến đến phạm vi "Tiên thiên chân khí".

Trên đời thường xảy ra những vụ trăn quý phi thường hoặc vô cùng khốn nạn tựa hồ ngẫu nhiên mà gặp. Bề ngoài dường như chẳng một chút công phu, nhưng thực ra nó tiềm tàng đầy đủ điều kiện từ bao giờ.

A Liệt hiểu mình đã tiến vào một lĩnh vực khác. Cảm giác của chàng rất sắc bén bao quanh một phạm vi khá rộng. Chàng lắng lắng giữ nguyên trạng thái này. Không hiểu

thời gian trôi qua đã bao lâu, chàng phát giác Âu Dương Tinh trở lại.

Thực ra Âu Dương Tinh còn ở xa đến 6, 7 trượng mà hai người lúc này cách nhau mấy lớp phòng ốc ngăn trở. Chân Âu Dương Tinh cất bước lại không phát ra tiếng động.

Λ Liệt thấy cô len lén chạy đến, nét mặt có điều kỳ dị khiến chàng biết trong lòng cô rất hồi hộp.

Chàng không hiểu tại sao cô lại biến thành trạng thái như vậy. Nhất là lúc cô đi tới bức tường ngăn cách ngoại viện, cô dừng bước lại để thở một hồi rồi mới chạy về.

Λ Liệt cũng không lên tiếng. Âu Dương Tinh giơ tay ra hiệu.

Λ Liệt biết cô có ý muốn chàng qua bên đó liền tiến về phía Âu Dương Tinh.

Hiện giờ chàng có tài trèo tường vượt nóc như đi trên đường lớn rất êm ái nhẹ nhàng tuyệt không phát ra tiếng động. Cả tiếng gió lay động tà áo cũng không nổi.

Chàng tự nhủ:

Cứ tình hình này thì ta chỉ cần trừng thanh tạp niệm giữ cho tâm cảnh trống rỗng là có thể ngự trị trên vạn vật tương hợp với sự hồn nhiên của trời đất.

Hai người vượt qua một tòa viên lạc. Âu Dương Tinh dừng bước nhưng Λ Liệt lại kéo cô đi thêm mấy trượng đến cha ló tối mới nói khẽ :

- Trong phòng kia vừa rồi có người đàn bà trở dậy. Nếu y dòm qua khe cửa thấy chúng ta tất là khiếp sợ kêu thét lên làm kinh động cả nhà.

Âu Dương Tinh cười hỏi :

- Dừng nói nhảm. Người chưa tra xét sao biết có người dậy rồi. Nếu người biết thì hình dạng người đàn bà đó thế nào ?

Λ Liệt đáp :

- Tại hạ cảm thấy như vậy, bất luận có đúng hay không, chúng ta cũng nên cẩn thận là hơn.

Âu Dương Tinh lặng người đi như một dây khói hạ mình xuống ngoài cửa sổ căn phòng, chú ý dòm vào.

Dĩ nhiên kỹ thuật dòm trộm của cô rất tinh diệu không để người trong phòng phát giác. Nếu không thế thì sao đáng kể là nhân vật đã giàu kinh nghiệm giang hồ ?

Cô thấy đèn vện rất nhỏ. Quả nhiên một nữ nhân vén rèm bước xuống đất.

Cô chẳng thể không phục Λ Liệt nhẩy về góc sân hỏi:

- Người cảm giác rất đúng. Có điều ta chưa hiểu người có cảm giác này từ hồi nào ?

Λ Liệt đáp :

- Cái đó vừa mới phát sinh. Chuyện không cần hãy để đó. Cô nương đã phát giác ra điều chi mà cò vẽ hời hợt như vậy?

Âu Dương Tinh sửng sốt đáp :

Chẳng có chuyện gì cả, người đừng hỏi nữa được không?

Λ Liệt đáp :

- Dĩ nhiên là được. Nhưng cô đã nhận rõ Tống Nhị đi đâu chưa ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhận rõ rồi.

Mặt cô ửng hồng khiến cô càng khả ái.

Λ Liệt vuốt má cô nói :

- Cô nương đẹp quá !

Âu Dương Tinh nghiêng người về phía trước tựa vào ngực Λ Liệt. Cô làm như chàng có lực lượng lớn lao bảo vệ cho cô.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn Λ Liệt hỏi :

- Người muốn nghe ta nói đã gặp chuyện gì hay sao?

Λ Liệt đáp :

- Phải rồi ! Cô nương nói cho tại hạ biết.

Âu Dương Tinh nói :

- Tống Nhị đến một tòa viện lạc, tiến vào một căn phòng không một tiếng động. Gã khêu đèn cho thật sáng. Lúc đó trên một chiếc giường lớn, mùng đã móc lên, ta trông rõ hai cô gái nằm đắp chăn.

Cô hít một hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Tống Nhị đứng ở bên giường. Hai ả gương mặt lên, nhìn mà chẳng có vẻ sợ hãi chi hết. Chúng còn cười khanh khách. Tống Nhị liền mở chăn ra. Thật là một sự bất ngờ. Hai cô kia đều trần như nhộng...Λ Liệt quàng tay ra ôm lấy lưng... Âu Dương Tinh nói :

- Bọn chúng chỉ ưa dâm loạn nên mới làm những việc thương thiên bại lý không biết xấu hổ. Thằng cha Đầm Du cũng vậy. Thật loài vô sỉ đê hạ. Chàng nói bằng một giọng bình thản dường như chuyện đó không đáng đề cập đến.

Âu Dương Tinh đang rạo rức xuân tình nghe chàng nói vậy cũng bình tĩnh lại khá nhiều. Cô hít một hơi chân khí rồi người không run rẩy nữa.

Cô hỏi :

- Đằm Du cũng làm điều vô lễ với Lý Cơ rồi ư ?

A Liệt đáp :

- Phải rồi ! Bọn chúng gian dâm vợ con người ta thật là đáng giết. Huống chi chúng còn muốn giết người cướp của. Tại hạ nhận thấy chúng đáng chết lắm. Vậy thì lúc hạ thủ không còn ngần ngại chi nữa.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Người đừng tưởng chuyện dễ. Hai người đó đều là cao thủ Thất Tinh Môn nổi tiếng giang hồ, Đằm Du được chân truyền về phép phóng Thất tinh ngân tiêu không trật bao giờ.

A Liệt nhớ lại một nhân vật khác ở Thất Tinh Môn râu tóc bạc phơ mà tính nóng như lửa. Lão là Đồng Công Xuyên, oai phong凛冽. Ngày ở phủ khai phong, Âu Dương Tinh xuất hiện lần đầu đã đả thương người Thất Tinh Môn.

Coi Đồng Công Xuyên có vẻ là người chính phái. Không ngờ Đằm Du lại là hạng tồi bại, tàn ác bất nhân.

Chàng liền hỏi :

- Phải chăng Đằm Du là một nhân vật cao thâm nhất Thất Tinh Môn ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhân tài Thất Tinh Môn rất đông. Cả già lẫn trẻ có đến hơn hai chục người nổi tiếng trong võ lâm. Đằm Du cũng là một tên trong bọn đó. Tuy hắn là người Thất Tinh Môn nhưng trước nay chuyên bôn tẩu miệt Giang Nam, thường đi lại với tụi quan trường cùng đám bảo tiêu. Ta nghe nói bản lĩnh hắn không phải tầm thường. Từ ngày hắn ra đời đến nay đã được mười mấy năm, trải qua không giết bao phen chiến đấu mà hắn chưa từng thất bại.

A Liệt nói :

- Té ra là thế.

Chàng buồn bực nghĩ thầm :

- Thất Tinh Môn còn nhiều tay cao thủ. Nếu mình giết Đằm Du là kết oán với Thất Tinh Môn, há chẳng phát sinh biết bao nhiêu hoạn nạn cho mình ?

Âu Dương Tinh lại nói :

- Tống Nhị là một tay cao thủ ở Thanh Long hội. Trong hội này người rất phức tạp, số cao thủ cũng chẳng kém gì Thất Tinh Môn. Tống Nhị nổi tiếng là con người tàn bạo ở hội đó.

A Liệt đáp :

- Nếu chúng ta giết chết hai người này thì không khỏi kết mối thâm cừu với hai phái đó. E rằng có điều không ổn.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Người sợ rồi ư ?

A Liệt đáp :

- Cô nương đừng nói khích tại hạ. Đó là sự thực, có đúng thế không ?

Âu Dương Tinh hỏi :

- Được lắm ! Ta thừa nhận người nói có lý. Nhưng chẳng lẽ đến đây lại buông tha chúng ư ?

A Liệt đáp :

- Dĩ nhiên không tha được, trừ khi chúng ta chỉ dương mắt lên nhìn bọn chúng cướp bóc ra đi.

Âu Dương Tinh nói :

- Giết chúng thì sợ gây thù oán, mà không giết cũng chẳng đành lòng. Ta không có cách nào làm quân sư về vụ này, người đi tìm kẻ khác cao minh hơn.

A Liệt chợt động tâm cơ như người tỉnh ngộ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- A Tinh ! Ta có một kế không hiểu có thông chăng ?

Rồi chàng đưa kế hoạch của mình ra.

Âu Dương Tinh nghe xong hơn hờ đáp :

- Thế thì thú lắm !

Hai người liền y kế thi hành, cùng nhau vượt cửa sổ liến vào trong phòng Khương Trạch nói với lão một hồi.

Khương Trạch thấy hai người có tài trèo tường vượt nóc mà kế hoạch có lợi cho lão, dĩ nhiên lão chịu ngay.

Hành động của Khương Trạch là sáng sớm hôm sau giăng lưới, sắp sẵn năm vạn lạng bạc để đưa cho Tống Nhị, Đàm Du. Nhưng lúc lão thấy Tống nhị, Đàm Du định đưa ra điều kiện thì ngoài hai gã Tống, Đàm còn có mục Lý Cơ dâm đấng cũng ở đó.

Khương Trạch yêu cầu nói chuyện riêng với hai gã Tống, Đàm. Lý Cơ cũng chịu lui ra ngoài.

Khương Trạch nói :

- Lão phu đã chuẩn bị đầy đủ khoản tiền kia còn tình nguyện dâng cả Lý Cơ và hai tên

nha hoàn, cho hai vị đại gia.

Đàm Du chuyển động cặp mắt lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Đột nhiên sao lão lại rộng lượng đến thế ?

Tống Vĩnh Thắng (tức Tống Nhị) cười rộ hỏi :

- Lão dám trở mặt chẳng ? Lão kia ! Ta cho lão hay. Nếu lão rộng rãi như vậy thì bọn ta không gia hại lão nữa .

Đàm Du lắc đầu nói :

- Trong vụ này ít có điều chi quái lạ.

Tống Vĩnh Thắng lớn tiếng :

- Lão dám thế chẳng ? Hừ ! Chúng ta giết lão chẳng qua như giết một con kiến.

Khương Trạch vội nói :

- Hai vị bất tất phải đa nghi. Đây chẳng qua là lão phu tính đường như vậy. Nếu hai vị đồng ý thì ta cứ thế. Bằng hai vị không đồng ý thì coi như lão phu không đưa ra đề nghị này.

Tống Vĩnh Thắng hỏi :

- Sao lão lại đưa ra đề nghị đó.

Khương Trạch đáp :

- Lão phu nhận thấy Lý Cơ tính tình dâm dăng. Thị là con tiện nhân ai cũng làm chồng được. Còn đi với hai vị thì thị bất quá là tham lam của mới, và muốn đòi món mà thôi.

Đàm Du nghĩ tới chuyện chẵn gối đêm qua không khỏi chau mày, Tống Vĩnh Thắng lại cười ha hả, không hiểu bụng hắn nghĩ sao ?

Khương Trạch cười hỏi :

Thị đối với các vị cũng chẳng khác gì đối với lão phu. Các vị có đồng ý không ?

Tống Vĩnh Thắng bực mình đáp :

- Lão đã già nua, mặt mũi khó coi, cân lực suy yếu, bì với bọn ta thế nào được ? Chà ! Té ra lão không biết tự lượng.